AYUSO MILLORA COM EL VI, AMB EL TEMPS

Els darrers discursos de l'Emperadriu

Si et prens seriosament la presència de l'Ayuso dins la política espanyola, és més que probable que facis un ictus cerebral. Si quan, un parell d'anys després, et recuperes i surts d'urgències, si encara la trobes fent discursets al poble, la mort ja és inevitable.

Aquí, o hi posem molt d'humor o la cagues; però també és veritat que posar humor en un personatge i un discurs com el de l'Ayuso costa, costa molt.

Els darrers discursos de la presidenta han superat amb escreix la seva vergonyosa oratòria. No es tracta ja d'insultar, o deixar anar idees descabellades, o confondre el cul amb les ganes de beure. El missatge que pretén transmetre l'Ayuso és pura claveguera política, moral i intel·lectual. El menyspreu amb el que parla de la gent de la seva pròpia ciutat mereixeria l'expulsió immediata del país. Fa tot just uns minuts, ha arribat via xarxa un dels seus darrers missatges: "*¡Qué bien que soy socialista y que voy drogada todo el día!*". Tractar els ciutadans que es manifesten en una plaça de la ciutat com a xusma, ganduls o terroristes només és a l'abast de personatges perillosament pertorbats.

Pel bé de la higiene mental del país, seria bo començar a posar límits a la imbecil·litat de la classe política. No cal anar a buscar l'excel·lència parlamentaria, però tampoc hauríem de donar llum verda a les boques pudentes dels que només saben de l'insult i la baixesa.

Com tots els fenòmens paranormals, Ayuso va començar la seva carrera fent gràcia (o sigui pena). Cada vegada que sortia amb un estirabot, la ciutadania de bé somreia. Els de dretes perquè la veien agosarada, els d'esquerres perquè els donava l'oportunitat d'escarnir-la. El joc ja passa de mida. Es fa pesat per a uns i altres i fa avergonyir qualsevol amb dos dits de front.

I aquesta és una altra: qui són i què representen els que encara segueixen aplaudint els discursos de l'Ayuso i no se n'avergonyeixen? Una secta de cabrons o un cor a sou? Amb cridar *Viva Espanya* no n'hi ha prou; ben al contrari.